

Proloog

Ze was een erotisch avontuur aangegaan. Het begon onschuldig, 's avonds in het zwembad. Hun naakte lichamen voegden zich naar elkaar. Ze dronken champagne uit de fles. Wat het witte poeder was dat ze van tevoren in de mousserende wijn hadden opgelost, wilde ze niet eens weten. Daarvoor ging het allemaal veel te goed. Later liet ze zich lachend uit het zwembad trekken. In een innige omhelzing liepen ze naar het huis. De grond onder haar natte voeten deinde. De Provençaalse hemel was rood, bloedrood, maar dat kwam door de zonsondergang. In de slaapkamer lieten ze zich op het bed vallen. Ze had allang elk verzet opgegeven. Ze was er klaar voor, overal klaar voor. Ook voor liefkozingen van wat heftiger aard. Haar verlangen groeide. Zelfs toen het pijn begon te doen. Uiteindelijk kreeg ze het heet, zo heet dat ze de badkamer in strompelde en verkoeling zocht onder de douche. Ze bleef niet lang alleen. De spelletjes gingen verder. Ze kreunde en beefde. Ze verzette zich niet toen er een leren riem om haar hals werd gelegd, die langzaam strakker werd getrokken. Het gebrek aan lucht verhoogde haar lust. Maar toen werd het haar te veel. Ze rochelde en probeerde zich te bevrijden. Maar de riem sneed steeds dieper in haar hals. Ze sloeg wild om zich heen. Haar kracht liet haar in de steek. Ze viel voorover, met haar hoofd tegen de wastafel... Toen was alles voorbij. Ze zou het zich niet herinneren, want ze was dood.

Isabelle sloeg er hard op los. Vuistslagen met rechts en met links. Daarna een snelle draai en een paar harde trappen. Haar ‘tegenstander’ hield moeiteloos stand. Er viel niet van hem te winnen. Hij hing in haar appartement aan een dakbalk, in leer gehuld en stevig opgevuld. Isabelle gaf haar boks Zak nog een linkse directe. Daarna gaf ze het op. Zoals elke morgen kon ze op een gegeven moment niet meer.

Zwaar ademend steunde ze op haar knieën. Ondanks de zweetband om haar hoofd liep het zweet in haar ogen. Ze trok de bokshandschoenen uit en gooide ze in de hoek. Nadat ze de voetbeschermers had afgedaan, blies ze haar sparringpartner nog een kushandje toe. Daarna liep ze de keuken in en opende een fles water. Het was belangrijk voor haar om zich ’s morgens vroeg af te beulen. Dat had ze nodig, want anders had ze de hele dag een slecht humeur. Op het moment ervoer ze het boksen als een welkome afwisseling op haar gebruikelijke rondje joggen door het bos naar de oude chartreuse.

Isabelle glimlachte. Ze was bekaf. Mooi zo. In haar vroegere leven waren dagelijkse trainingssessies verplicht geweest. Een politiebeambte die de leiding had over een klein commissariaat in de Provence werd echter nooit naar haar lichamelijke prestatievermogen gevraagd. Ze zou haar werk net als Jules Maigret pijprokend, kortademig en zwaarlijvig kunnen doen. Daar zou niemand zich aan storen, behalve

zijzelf. Isabelle schonk een kop koffie uit de cafetière in. Het boksen had nog een ander voordeel: je kon je agressie erin kwijt. Jammer genoeg had ze daar momenteel geen last van. Weer moest ze glimlachen. Over dat gemis zou ze zich niet moeten beklagen. Dan nog eerder over de pijn in haar rug en schouder en een spronggewricht. Als excuus zou ze kunnen aanvoeren dat ze diverse verwondingen en spoedoperaties achter de rug had, omdat een of andere idioot op haar had geschoten of een bom vlak bij haar had laten afgaan.

Maar Isabelle had besloten zo min mogelijk aan het verleden te denken. Ze leefde in het heden, naar het devies van Thierry: *Vivre le moment présent!* Een andere optie was er niet. Ze moest blij zijn dat ze in de prachtige Provence woonde, met het getjirp van cicaden in haar oren en de geur van lavendel in haar neus. Op haar kleine dakterras, denkend aan de azuurblauwe zee. Met een glas gekoelde rosé in haar hand. Oké, dat was een cliché, maar helemaal onjuist was het niet.

Een halfuur later liep ze gedoucht en met nog natte haren door Fragolin om poolshoogte te gaan nemen in het commissariaat. Nu en dan werd ze geplaagd door een slecht geweten, omdat ze werd betaald voor een baan waarin ze bij tijd en wijle niets te doen had. Maar dan stelde ze zichzelf gerust met de gedachte dat dit niet haar schuld was. Parijs kon haar immers altijd op een nieuwe zaak zetten. Maurice Balancourt liet echter niets van zich horen. Ze wist in elk geval dat haar baas het goed maakte. Bovendien had ze in het verleden eigenlijk al meer dan genoeg gedaan. In haar oude baan had ze zich bijna laten opblazen. Tegen die achtergrond waren periodes van rust niet echt een schande.

Op weg naar het *hôtel de ville* kwam ze langs de souvenirwinkel Aux saveurs de Provence. Zoals te verwachten werd ze opgemerkt door haar vriendin Clodine, die meteen naar buiten stormde en haar aanklampie voor een praatje. Daarbij praatte Clodine zoveel dat Isabelle nauwelijks iets

hoefde te zeggen. Clodine was als een tweede douche: een verfrissende waterval van woorden. Isabelle hield het vol tot Clodine haar vertelde dat Odiles ontsnapte papegaai weer was gevangen. Toen vond ze het tijd om door te lopen, in het besef dat ze weer van alle actuele roddels in Fragolin op de hoogte was. Ook al had ze geen idee wie Odile was. Maar kennelijk had die haar papegaai terug. Dat was zeker goed nieuws.

Aangekomen in het hôtel de ville bleef ze in de grote hal even staan bij de portretten van de vroegere burgemeesters van Fragolin. Ze hadden één ding gemeen: ze waren allemaal dood. Haar waardig kijkende vader was gestorven toen ze nog een klein meisje was. Hij was vermoord, hij en haar moeder. Haar vriend Thierry Blès, die helemaal rechts hing, was... Isabelle slikte. Op het schilderij had hij de geamuseerde uitdrukking die zo typerend voor hem was geweest. Tot iemand hem de keel had doorgesneden... Isabelle wendde zich af. Misschien moest ze het gemeentehuis in het vervolg via de verborgen achteringang binnengaan? Maar ze was er de vrouw niet naar om de realiteit te ontvluchten en herinneringen uit de weg te gaan.

Zonder te kloppen stapte ze het commissariaat binnen, in de hoop Apollinaire te verrassen. Met wat geluk betrapte ze hem bij een van zijn malle capriolen. Maar vandaag had ze pech. Haar assistent zat netjes aan zijn bureau. Hoewel, netjes. Zijn haar zat in de war alsof de mistral erdoorheen had gejaagd. Zijn stropdas hing over zijn schouder en zijn ene hemdsmouw was tot de elleboog opgestroopt, terwijl de manchet van de andere tot aan zijn vingers kwam. Wel hing zijn uniformjasje op een kleeerhanger aan de dossierkast, zoals het hoorde. Zo was hij: een chaoot en tegelijkertijd een pietlut.

Apollinaire keek haar met grote ogen aan. *‘Bien le bonjour, madame,’* begroette hij haar plechtig. *‘Quel plaisir.’* Alsof ze een onverwachte verschijning was. Terwijl ze toch

elke dag om ongeveer dezelfde tijd hierheen kwam.

‘*Salut, mon cher,*’ antwoordde Isabelle geamuseerd. Ze wees naar zijn dierbare flip-over, waar hij een groot Chinees karakter op had getekend. ‘Wat betekent dat?’

‘*Xìngfú,*’ antwoordde hij.

‘Aha, als ik het niet dacht. *Xìngfú,* natuurlijk.’

‘Ziet er mooi uit, vindt u niet?’

‘Buitengewoon mooi. Als je me nu ook nog zou willen verklappen wat *xìngfú* betekent, heb ik verder geen vragen meer.’

Apollinaire greep naar zijn hoofd. ‘Pardon, madame. Dat kunt u natuurlijk niet weten, hoe kon ik zelfs maar denken...’

Omdat hij niet verder sprak, trok ze glimlachend een wenkbrauw op. Dat volstond om hem eraan te herinneren dat hij haar het antwoord nog schuldig was.

‘Neem me niet kwalijk, ik ben vandaag een beetje gespannen. Zoals u weet, leer ik sinds enige tijd Chinees, Mandarijn om precies te zijn. *Xìngfú* betekent geluk. Een beetje geluk kan volgens mij geen kwaad. Dat hebben we allemaal wel verdiend.’

Isabelle knikte. Hij had gelijk. Al dacht ze niet dat hij daarmee geluk in het leven in het algemeen bedoelde, maar veeleer het persoonlijke geluk waar hij voor die late namiddag op hoopte.

‘Ben je gespannen? Dat is nergens voor nodig. Ik ben ervan overtuigd dat je het zult halen.’

Hij trok een grimas. ‘Uw vertrouwen doet me goed, alleen geloof ik er zelf niet in.’

‘Heb je iets voor onze oren geregeld?’

‘We krijgen koptelefoons van de afdeling wegenbouw van de gemeente...’ Apollinaire schraapte zijn keel. ‘Nou ja, eigenlijk is die benaming natuurlijk niet juist, want je zet ze juist op om niets te horen. Maakt niet uit. Ik ga ze straks ophalen.’

Daarmee stond niets het plan meer in de weg, dacht Isa-

belle. De nieuw gekozen vrouwelijke burgemeester had haar goedkeuring gegeven. De plaatselijke gendarmerie was verwittigd, zodat er geen loos alarm werd geslagen. De voorgescreven afstand was in de hal van het gemeentehuis aangegeven. Vanuit Parijs was een speciale vergunning verleend. En dat allemaal alleen maar om Apollinaire te helpen het verplichte jaarlijkse schietexamen te halen. Daarbij kwamen twee problemen samen. Ten eerste was hij een vreselijke schutter, die iedereen in gevaar bracht die niet recht achter hem stond. Daarom had hij van Isabelle de instructie gekregen alleen maar in de lucht te schieten als waarschuwing. Zo bleef het risico beperkt. Evengoed had hij daarbij al wel een keer een straatlantaarn geraakt. Ten tweede zou hij normaal gesproken naar Toulon moeten voor het schietexamen. Daar daalden zijn kansen tot onder nul, want in het hoofdkwartier van de Police Nationale van het departement Var, waar Apollinaire jarenlang door zijn meerderen getreiterd was, kreeg hij zelfs zonder examenvrees al hartkloppingen en bibberaanvallen.

Isabelle klapte opbeurend in haar handen. '*Ça va aller*, het komt wel goed. Om vijf uur wordt het gemeentehuis gesloten. Jij zet samen met de conciërge de provisorische schietbaan op. Een halfuur later begint het en binnen tien minuten is het allemaal voorbij.'

Hij keek haar sceptisch aan. 'Als ik niet blokkeer.'

Isabelle glimlachte. 'Jij of je wapen? O, en nog iets: drink van tevoren een glas rode wijn om te kalmeren. Maar niet meer dan een. Jezelf bezatten kun je naderhand wel.'

Ze beantwoordde nog een paar e-mails en reageerde op een bericht dat ze van het hoofdkantoor in Parijs had gekregen, met het verzoek om een reactie. Met haar privépost, die de postbode voor het gemak altijd in het commissariaat afgaf, was ze snel klaar. Het ging weer over de erfenis die Thierry haar had nagelaten. Maar daar wilde ze zich nu niet mee bezighouden. Het onderwerp bedrukte haar. Op haar bureau stond een mandje voor niet-afgehandelde post.

Lunchen deed ze in de bistro van Jacques, samen met Nicolas, die voluit Nicolas de Sausquebord heette en in kunstkringen onder het pseudoniem CLAC een wereldberoemde schilder was. In Fragolin wist niemand dat. Hier zagen ze hem aan voor een mislukte kunstenaar die net in zijn levensonderhoud wist te voorzien. Omdat hij altijd vriendelijk was, genoot hij veel sympathie. Verreweg de meeste waardering kreeg hij van Isabelle. Ze was vaak te gast in zijn oude hoeve, ook 's nachts.

Isabelle ging ervan uit dat hun verhouding bekend was in Fragolin. Het maakte haar niets uit. En Nicolas kon het sowieso niets schelen.

Als dagschotel stond *filet de rascasse à la provençale* buiten op het krijtbord. Isabelle wist hoe Jacques het gerecht bereidde: met aubergines, courgettes en tomaten. Ze kozen allebei voor de schorpioenvis. Vooraf kregen ze ongevraagd geroosterde sneetjes brood met de typische tapenade van

olijven, ansjovis en kappertjes. Er werd ook een fles water op tafel gezet, en als vanzelfsprekend een karaf huiswijn. Jacques wist wat zijn stamgasten verwachtten.

Isabelle en Nicolas kletsten ontspannen over het leven. Maar alleen over de mooie kanten. Daarbij hoorde een gepland uitstapje naar de Fondation Maeght in Saint-Paul. Natuurlijk kenden ze het kunstmuseum allebei. Maar de werken van Braque, Chagall, Miró en Giacometti waren het waard om af en toe opnieuw te gaan bekijken. Net als die van Kandinsky, Matisse en Léger. Bovendien was er momenteel een wisseltentoonstelling waar Nicolas belangstelling voor had. Isabelle herinnerde zich haar eerste bezoek aan het particuliere museum, dat in de jaren zestig was geopend door het verzamelaarsechtpaar Marguerite en Aimé Maeght. Ze was er met Rouven Mardrinac geweest. Destijds waren ze nog geen stel.

Hoe had dat ook gekund? Zij was een commissarisje en hij een miljardair, mecenas van de kunst en bon vivant, op wie zij moest passen in het kader van een getuigenbeschermingsprogramma van de Police Nationale. Verder uiteen konden hun werelden niet liggen. Toch waren ze nader tot elkaar gekomen en nu hadden ze nog steeds een *affaire amoureuse*. Nicolas wist daarvan. Omgekeerd wist Rouven ook van Nicolas. Niettemin vond ze het geen goed idee om het nu over Rouven te hebben. Je hoefde niet alles uit te spreken wat er door je hoofd ging.

De *rascasse* was heerlijk. Het dessert van crème brûlée à la lavande wilden ze eigenlijk laten schieten, maar omdat die bij het lunchmenu hoorde, werd die gewoon voor hen neergezet. Ach, het kon erger.

Ze waren al klaar met eten en bespraken of ze elkaar die avond weer zouden ontmoeten, toen er een vrouw naar hun tafeltje kwam en schuchter vroeg of ze hen mocht storen. Isabelle kende haar vaag. Juliette woonde alleen en werkte als pianolerares. Op het eerste gezicht was ze onopvallend. Wie beter keek, kon echter zien dat ze eigenlijk een schoonheid

was. Maar haar uiterlijk interesseerde haar niet. Ze was niet opgemaakt, had haar haar opgestoken en droeg een in de was verbleekte jurk en afgetrapte espadrilles aan haar voeten.

Isabelle stelde Juliette voor bij hen aan tafel te komen zitten.

Juliette bedankte. Nee, dank u, ze wilde alleen vragen of ze haar een keer onder vier ogen kon spreken. Ze had een probleem.

Nicolas glimlachte en stond op. Hij wilde sowieso net weggaan, zei hij.

‘O nee,’ protesteerde Juliette, nu voelde ze zich schuldig...

Dat was helemaal niet nodig, reageerde Nicolas, en hij bood haar zijn stoel aan. Hij nam met een onschuldige kus op de wang afscheid van Isabelle. Ze keek hem na terwijl hij wegslechterde. Zoals bijna altijd droeg hij gekreukte witte linnen kleding. Zijn lange haar was in zijn nek tot een paardenstaart bijeengebonden. Brede schouders, een achteloos loopje. Hij beviel haar wel, zelfs van achteren.

‘Juliette, wil je wat drinken?’ vroeg Isabelle. ‘Een glas wijn? Of heb je liever *thé à la menthe*?’

‘Muntthee? Ja, dat is een goed idee.’

Juliette keek een paar keer om zich heen en overtuigde zich ervan dat er niemand mee kon luisteren.

‘Isabelle. Ik mag toch wel Isabelle zeggen, hè?’ begon ze aarzelend.

‘Natuurlijk. Vertel nou maar eens wat je dwarszit.’

‘Het gaat niet om mij, maar om mijn zus. Ik maak me grote zorgen om haar.’

‘Ken ik je zus?’ vroeg Isabelle.

Weer aarzelde Juliette met haar antwoord. ‘Niet persoonlijk, maar ik denk dat je haar wel kent. Dat weet ik zelfs zeker.’

Isabelle was een geduldig mens, maar Juliette mocht eindelijk weleens ter zake komen, vond ze. Bovendien hield ze niet van raadseltjes.

‘In feite is ze zelfs mijn tweelingzus,’ vervolgde Juliette.

‘Maar ze gebruikt een andere achternaam. Niet Bertrand zoals ik, maar... Nou ja, het is een artiestennaam. Mijn zus heet Gaspard, Colette Gaspard.’

Isabelle keek haar verbaasd aan.

‘Colette Gaspard? Toch niet dé Colette Gaspard?’

Juliette knikte. ‘Jawel. De beroemde actrice en chansonière is mijn jongere zus.’

‘Maar jullie zijn toch een tweeling?’

‘Ik ben twintig minuten ouder.’

Natuurlijk wist Isabelle wie Colette Gaspard was. Dat wist bijna iedereen in Frankrijk. De vrouw was een legende. In de media werd ze vaak ‘de diva’ genoemd, dan wist iedereen wie er werd bedoeld.

‘Nu heb je me nieuwsgierig gemaakt. Mag ik vragen hoe oud jullie zijn, jij en je zus?’

‘Honderdacht,’ antwoordde Juliette. ‘Gedeeld door twee is dat vierenvijftig. Je moet weten dat we onze leeftijd altijd bij elkaar optellen. Toen we negen werden, hadden we dus de volwassen leeftijd bereikt.’

Isabelle grinnikte. ‘Dat was misschien een beetje vroeg.’

‘Dat vonden onze ouders ook.’

Ze had gevoel voor humor. En sympathiek was ze ook. Verbazingwekkend dat niemand in Fragolin wist dat ze de zus van Colette Gaspard was. Al was daar een simpele verklaring voor: Juliette vertelde het niemand! In plaats van zich te koesteren in de glorie van haar beroemde zus, leidde ze een teruggetrokken leven als pianolerares.

‘Je zei dat je je zorgen maakte om je zus. Waarom wil je het daar uitgerekend met mij over hebben?’

Juliette schoof verlegen heen en weer op haar stoel.

‘Colette wordt geterroriseerd door een stalker. Ze kan niet meer slapen en heeft paniekaanvallen. Ze is één bonk zenuwen. En dat terwijl ze zich moet voorbereiden op een optreden in het Olympia in Parijs...’

‘Dan moet ze zich tot de politie wenden,’ stelde Isabelle voor.

Juliette fronste. 'Dat doe ik nu toch?'

Klopt, daar had ze gelijk in. Maar evengoed was ze aan het verkeerde adres.

'Ik bedoel het plaatselijke politiebureau. Ik breng haar graag met de juiste persoon in contact.'

Juliette hief ontzet haar handen. 'Nee, nee, dat wil Colette juist absoluut vermijden. Als de politie het eenmaal weet, hoort de pers het binnen de kortste keren ook.'

'Dat hoeft niet per se.'

'Jawel, er is altijd wel ergens een lek. Je kunt je niet voorstellen wat Colette allemaal al heeft meegemaakt. Als hyena's storten de journalisten zich op alles wat met mijn zus te maken heeft. En dan heb je de poppen aan het dansen. Dan kan ze dat concert in het Olympia meteen wel afzeggen.'

Het zou kunnen dat Juliette gelijk had, dacht Isabelle. Maar wat waren de alternatieven? De stalker negeren? Dan moest je eerst weten hoe gevaarlijk hij was.

'Ik heb er lang met mijn zus over gediscussieerd,' zei Juliette. 'Ik zie maar één mogelijkheid.'

Isabelle dacht al te weten wat er kwam.

'Dat gaat niet,' zei ze voorzichtigheidshalve meteen.

'Ik heb Colette veel over je verteld...'

'Zoveel weet je helemaal niet over me.'

'Maar genoeg om te weten dat je geen gewone politie-agente bent en dat je te vertrouwen bent. Ik wil je alleen verzoeken een keer met mijn zus te praten. Laat je door Colette vertellen wat de stalker haar aandoet. Hij probeert haar tot waanzin te drijven.' Juliette slikte. 'En vertel haar dan wat ze moet doen. Dat is mijn verzoek, ons verzoek. Colette verwacht je.'

Isabelle zag de hoop in Juliettes ogen. Het lot van haar zus leek haar net zo aan het hart te gaan alsof het om haarzelf ging. Dat was bij tweelingen waarschijnlijk normaal.

'Zijn jullie eigenlijk een eeneige tweeling?' vroeg Isabelle.

'Ja, dat klopt. Waarom vraag je dat?'

'Ach, zomaar.'

‘Omdat we niet op elkaar lijken?’ Juliette glimlachte. ‘Dat doen we wel. Zelfs onze moeder kon ons niet uit elkaar houden. Maar Colette is... nou ja, ze speelt altijd iemand anders, in haar filmrollen en ook op het podium. Dat verandert een mens.’

Waarschijnlijk niet alleen qua uiterlijk, dacht Isabelle. Een leven als ‘diva’ deed ook wat met je persoonlijkheid.

‘Je zei dat je zus me verwacht? Toch hopelijk niet in Parijs?’

‘Nee, Colette is in haar huis bij Ramatuelle. Dat is dus niet zo ver.’

Dat zou inderdaad geen probleem zijn, dacht Isabelle. Naar haar favoriete strand was het ongeveer even ver. En ze reed ook weleens naar Saint-Tropez of naar het Plage de Pampelonne. Daar lag Ramatuelle maar een paar kilometer vandaan.

Isabelle keek Juliette weifelend aan. Wilde ze zich echt bij een dubieuze stalkerzaak laten betrekken? Dat zou vast en zeker gebeuren wanneer ze eenmaal bij Colette in Ramatuelle was. Want wat moest ze de diva adviseren als die niets met de politie te maken wilde hebben? Wat ergens ook weer grappig was, want zij was tenslotte zelf de politie. Al had Juliette wel gelijk: ze was geen ‘gewone’ politieagente, en ze was te vertrouwen. Misschien was ze ook wel een tikkeltje nieuwsgierig, bekende Isabelle zichzelf. Naar de beroemde Colette Gaspard.

‘Vandaag gaat niet meer lukken,’ zei Isabelle ten slotte. ‘Maar morgenochtend zou ik wel bij je zus langs kunnen gaan.’

Juliette sprong op en omhelsde haar. Isabelle ving de lege waterfles op die ze daarbij omstootte.

‘Ik ben je zo dankbaar.’

‘Verwacht er niet te veel van. Ik weet echt niet of en hoe ik haar zou kunnen helpen. Zeg dat alsjeblieft tegen je zus.’

‘Ja, ja, dat zal ik doen.’

Waarschijnlijk zou ze dat juist niet doen. Maar het maakte niet uit.

‘Helaas kan ik niet mee,’ zei Juliette. ‘Morgenochtend heb ik drie pianolessen die ik liever niet wil afzeggen.’

‘Geen probleem. Geef me het adres maar. Zodra ik terug ben, kunnen we even afspreken en vertel ik je hoe het is gegaan.’

‘Isabelle, je bent een schat.’

Dat had maar zelden iemand tegen haar gezegd, dacht Isabelle. Waarschijnlijk omdat ze helemaal geen schat wilde zijn. Ze gaf mensen liever een schop onder hun kont.

‘Wil je me nog een plezier doen?’ vroeg Juliette. ‘Ga alsjeblieft niet met de politieauto. Daar zou Colettes stalker achter kunnen komen.’

Isabelle glimlachte. ‘Dat ga ik zeker niet doen. Het is cabrio-weer.’

Het was een bijzonder groepje dat zich kort na vijf uur in de hal van het gemeentehuis had verzameld: een duidelijk nerveuze sous-brigadier van de Police Nationale, een ontspannen commissaris, die hem het beste wenste, de conciërge van het hôtel de ville en mevrouw de burgemeester. Chantal Lafleur bekleedde het ambt nog niet lang, maar was met grote meerderheid gekozen. Een kleine revolutie voor Fragolin, want ze was de eerste vrouw die de positie verwierf. Isabelle kende Chantal goed en ze noemden elkaar bij de voornaam. Als lid van de gemeenteraad liep Chantal al jaren het gemeentehuis in en uit en had ze nauw met Thierry samengewerkt. Bovendien was ze voorzitter van het kleine Matissemuseum dat Isabelle als lid van de vriendenvereniging steunde.

Chantal Lafleur was een belangrijke aanwezige bij het schietexamen van Apollinaire, omdat zij uit hoofde van haar ambt kon bevestigen dat alles volgens de regels was uitgevoerd. Samen met conciërge Arthur had Apollinaire de ‘schietbaan’ opgebouwd. De voorgeschreven afstand was zorgvuldig gemeten. Een zware houten voorzetwand deed dienst als kogelvanger. Die was zo groot dat zelfs een blinde er niet naast kon schieten. Met een nietapparaat hadden ze er een officiële kartonnen schietschijf op bevestigd. Die was hun toegestuurd vanuit Toulon. In tweevoud, en met het stempel van de Police Nationale erop.

Arthur deed de gehoorbeschermers uit van de afdeling

wegenbouw, waar ze werden gebruikt voor het werk met de pneumatische boor.

Apollinaire ging met zijn dienstpistool op het met afplak-tape aangegeven kruis staan. Isabelle liep naar hem toe en corrigeerde zijn houding. Hij moest stabiel staan en niet heen en weer bewegen, drukte ze hem op het hart. Dat was belangrijk, want door zijn lengte stond Apollinaire toch al continu te wiebelen. Waarschijnlijk zonder dat hij het merkte. Hij moest het drukpunt vinden, adviseerde ze hem, langzaam uitademen en dan in een gelijkmatige beweging de trekker overhalen. *Bonne chance!*

Apollinaire had vijftien schoten. Daarvan moesten er negen het gemarkeerde deel van het doelwit raken.

Ze gingen schuin achter hem staan en zetten de gehoorbeschermers op.

Pang! Het eerste schot was naast, maar hij had in elk geval de schietschijf geraakt.

Apollinaire veegde met zijn hand het zweet van zijn voorhoofd. Geen goed idee, want nu had hij vochtige vingers. En prompt miste ook het tweede schot de gemarkeerde cirkels.

Arthur gaf hem een handdoek. Apollinaire keek vertwijfeld naar Isabelle. Ze stak glimlachend haar duimen naar hem omhoog. *Ça va aller!*

Opnieuw concentreerde hij zich op de schietschijf. En op eens lukte het. Het waren geen meesterlijke schoten, maar het voorgeschreven minimale aantal was raak, en zelfs nog eentje meer. Het zwarte rondje in het midden raakte hij niet, maar dat was niet erg.

Hij draaide zich om, zette de gehoorbeschermer af en grijnsde van oor tot oor. Chantal, Isabelle en Arthur applaudisseerden voor hem. Zo gelukkig had Apollinaire er al lang niet meer uitgezien. Hij dacht er zelfs aan het pistool te vergrendelen en legde het daarna op een tafeltje. Arthur maakte de schietschijf los en bracht hem naar Chantal, die haar handtekening, het tijdstip en een stempel op het bewijsstuk zette.

‘Nu wil ik jullie graag uitnodigen in het Café des Arts voor een glas wijn,’ zei Apollinaire. ‘We moeten dit immers vieren.’

‘Heel graag,’ antwoordde Chantal. ‘Maar wat doen we met de tweede schietschijf?’ Ze gaf Isabelle een por. ‘Wil jij niet ook een keer schieten?’

Isabelle wees het voorstel af. ‘Ik heb vroeger zoveel geschoten dat ik nu niet meer wil.’

‘Hoef jij geen examen af te leggen?’

‘Daar heeft nog niemand om gevraagd. Waarschijnlijk dankzij mijn verleden.’

Apollinaire knikte bemoedigend. Een paar schoten kon ze toch wel lossen, vond hij. Arthur liep al naar de houten voorzetwand om de schietschijf te bevestigen.

Er werd aan de deur geklopt. Brigadier Albertin van de gendarmerie stak zijn hoofd naar binnen.

‘Is de oefening voorbij?’ vroeg hij.

‘Nog tien minuten,’ antwoordde Chantal. ‘We laten het u weten.’

De gendarmerie hield de wacht voor het hôtel de ville, vooral om bezorgde passanten die schoten hoorden in het gemeentehuis gerust te stellen. Om wat voor ‘oefening’ het ging wisten de gendarmes niet. De burgemeester had er persoonlijk toe bevolen, dat moest genoeg zijn.

Veel zin had Isabelle nog steeds niet. Haar relatie met wapens was blijvend verstoord. Ze hoorden bij haar vroegere leven. Tegenwoordig kon ze haar werk bijna altijd ongewapend doen en daar was ze oneindig dankbaar voor.

‘Wilt u mijn pistool gebruiken?’ vroeg Apollinaire.

Het zag ernaar uit dat ze er niet onderuit zou komen.

‘Liever mijn eigen wapen,’ antwoordde ze. ‘Dat ligt in de kluis.’

‘Ik ben al onderweg.’

In de korte pauze vroeg Chantal of Isabelle momenteel aan een zaak werkte. Isabelle dacht even aan de ‘diva’. Nee, een zaak was het niet. Dus noemde ze de administratie die ze nog moest afhandelen. Verder had ze niets te doen.

Apollinaire kwam terug en gaf haar het wapen aan.

‘Laat eens kijken,’ zei Chantal. ‘Zo’n pistool heb ik nog nooit gezien.’

‘Dat geloof ik. In Frankrijk is het voorbehouden aan de speciale commando’s. Ik heb het nog van vroeger.’

Isabelle controleerde het magazijn. Chantal, Apollinaire en Arthur, die achter haar stonden, zetten hun gehoorbeschermers weer op.

Isabelle nam haar positie in en merkte dat ze haar handen niet stil kon houden. Bovendien zag ze opeens lichtflitsen. Wat was er aan de hand? Dat was haar nog nooit overkomen. Alsof iets in haar zich ertegen verzette dat ze op het doelwit richtte en de trekker overhaalde. Was het mogelijk dat ze jaren na beëindiging van haar actieve dienst een schietblokkade had ontwikkeld? Misschien een vertraagde post-traumatische stressstoornis? Onzin! Isabelle weigerde die mogelijkheid te accepteren. Dan was het nog eerder voedselvergiftiging van de vis. Of er had salmonella in Jacques’ crème brûlée gezeten.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes, concentreerde zich en schoot.

De kogel drong een handbreedte naast de schietschijf in de houten voorzetwand.

Merde, merde...

Nu werd ze zelfs een beetje misselijk.

Isabelle had een paar tellen nodig om te begrijpen wat er zojuist was gebeurd. Had ze gedroomd? Nee, natuurlijk niet. Waarom had ze in hemelsnaam met deze idiote schietoefening ingestemd? En wat was er met haar aan de hand? Ze had immers geen mens in haar vizier, maar een schietschijf, verdorie. Het liefst zou ze zwijgend haar wapen teruggeven aan Apollinaire en naar huis gaan. Maar dat kon natuurlijk niet. Opgeven was geen optie. Zo zat ze niet in elkaar.

Isabelle draaide zich om en keek naar de verbaasde gezichten. Ze beduidde de anderen hun koptelefoons af te zetten.

‘Grapje,’ zei ze. Maar dat was gelogen.

Weer nam ze haar positie in.

Ze probeerde niet aan vroeger te denken... helemaal nergens aan te denken... ook niet aan haar gemiste schot... alleen aan die zwarte cirkel in het midden van de schietschijf. Ze vergat dat ze in de hal van het gemeentehuis stond. Volkomen gefocust zakte ze iets door haar knieën, zette een voet naar voren en drukte toen af. Niet één keer, maar snel na elkaar, tot het magazijn leeg was.

Van de cirkel in het midden was niets meer te zien. Alleen snippers van de schietschijf en daarachter een krater in het versplinterde hout. Haar wapen stond bekend om zijn bijzonder grote doordringingsvermogen. Hopelijk was er geen kogel door het hout heen gegaan.

Ze richtte zich op en bleef een poos bewegingloos staan. Langzaam keerde ze terug uit de 'tunnel'. Als er sprake was geweest van een trauma, had ze dat zojuist overwonnen. Dat hoopte ze in elk geval. Ze nam de gehoorbeschermer af en draaide zich om.

Chantal, Apollinaire en Arthur stonden erbij als door de bliksem getroffen. Wat ook aan de hoge geluidsdruk van het wapen kon liggen. Daar beschermden zelfs de gehoorbeschermers van de afdeling wegebouw niet echt tegen.

'Ik ben een beetje uit vorm,' zei ze. 'Zo, nu kunnen we gaan en ons door Apollinaire laten uitnodigen voor een wijntje.'

Weer ging de buitendeur open. 'Wat was dat nou?' vroeg brigadier Albertin.

'Dat was het einde van de oefening,' verkondigde Chantal. 'U kunt uw post verlaten. Doe *capitaine* Briand de groeten van me en bedank hem hartelijk voor de medewerking.' Daarna keek ze Isabelle aan. 'Ik had je niet moeten vragen te schieten.'

'Dat zou misschien beter zijn geweest,' zei Isabelle instemmend.

'Omdat ik zojuist een Isabelle heb meegemaakt die ik tot dusver niet kende. Een Isabelle die me bijna angst aanjaagt,' vervolgde de burgemeester.

‘Dat was ik niet. Die Isabelle bestaat niet meer.’

‘Weet je het zeker?’

‘Heel zeker.’ Met een glimlach probeerde Isabelle de sfeer luchtiger te maken. ‘Alleen het schieten ben ik niet verleerd.’ In gedachten voegde ze eraan toe dat haar nog een aantal andere dingen waren bijgebleven. Vooral herinneringen die haar ’s nachts in haar slaap achtervolgden. Maar dat hoefde niemand te weten.